

Nr 1222

Av herr **Hedlund m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 125, angående komplettering av riksstatsförslaget för budgetåret 1968/69, m. m.

(Lika lydande med motion nr 963 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 125 och till denna fogade bilagor — bl. a. den reviderade nationalbudgeten för innevarande år — ges en översikt av den samhällsekonomiska utvecklingen så långt denna kan avläsas i nuläget. Mot denna bakgrund bedöms utsikterna för den närmaste framtiden och anges de ekonomisk-politiska riktlinjer som bör följas.

Det kan nu konstateras, att 1967 visar ett ännu sämre resultat ur ekonomisk synpunkt än det fanns anledning att antaga i början av detta år. Tillväxten i ekonomin mellan 1966 och 1967 stannar således vid 2,7 % mot i januari beräknade 3,3 %. Näringslivets investeringar väntas ha sjunkit med 2,5 % i volym under förra året och lagerinvesteringarna har gått ner med drygt en miljard kronor. Den ekonomiska utvecklingen i Sverige under 1967 bars i hög grad upp av den efterfrågetillväxt som ägde rum inom den offentliga sektorn och på grund av det ökade bostadsbyggandet. Av den totala inhemska efterfrågan kommer endast en dryg tredjedel på den privata konsumtionen, medan näringslivets investeringar i maskiner och byggnader minskade sin andel.

De statliga skatteinkomsterna har måst justeras nedåt bl. a. till följd av minskande löneglidning. Samtidigt har arbetsmarknadspolitiken krävt merinsatser, som ökat statens utgifter utöver de tidigare planerna. Totalbudgetens underskott för budgetåret 1967/68 beräknades i statsverkspropositionen 1967 till 1,1 miljard kronor. Ett år senare var underskottet hela 2,8 miljarder och enligt den nu föreliggande reviderade beräkningen i finansplanen beräknas underskottet stiga till 3,3 miljarder kronor för innevarande budgetår. Det innebär en tredubbling i förhållande till beräkningarna ett halvår innan dess början. Budgetunderskottet för 1968/69 har på motsvarande sätt justerats uppåt och beräknas nu till 2,7 miljarder kronor att jämföra med drygt 2,1 miljarder i finansplanen vid årets början. Dessa förändringar i statens inkomster och utgifter understryker svårigheterna att med någorlunda säkerhet uppskatta konjunkturförloppet. Det är mot denna bakgrund uppenbart, att regeringen haft en alltför optimistisk konjunkturbedömning.

Konjunkturutvecklingen

I de likalydande motionerna I: 628 och II: 802 betonades från vårt håll, att den successiva förstärkningen av de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna under 1967 och det gångna vinterhalvåret var oundgängligen nödvändiga för att i någon mån

lindra verkningarna av den långvariga konjunkturavmattningen. Den fortsatta utbyggnaden av arbetsmarknadspolitiken under nästa budgetår har beslutats under stor enighet. I de tidigare nämnda motionerna underströk vi emellertid dessutom, att ytterligare insatser måste till för att skapa *nya arbetstillfällen*. Därutöver måste en *allmän arbetslöshetsförsäkring* snarast genomföras.

Arbetsmarknads- och lokaliseringpolitiken måste kompletteras med åtgärder, som förmår öka den nu sedan flera år stagnerande investeringsviljan. Temporärt kan det outnyttjade kapacitetsutrymmet till en del fyllas ut genom en ökad offentlig aktivitet och ökat bostadsbyggande. För att komma till rätta med näringslivets stagnerande investeringar och därmed eliminera den nuvarande överkapaciteten i såväl industrins byggnader och maskiner som på arbetsmarknaden kan emellertid mera generella stimulansåtgärder komma att krävas. I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 13 föreslog vi i detta syfte, att det investeringsavdrag, som skulle beviljas under innevarande år i avvaktan på mervärdeskattens ikraftträdande 1/1 1969, skulle avlösas av borttagandet av omsättningsskatten på investeringsvaror redan från halvårsskiftet. Därigenom skulle *alla* företag — även de som hade för litet eller inget överskott ails på sin rörelse — få en ökad stimulans samtidigt som företagen med överskott skulle bli mera benägna att göra sina investeringar under första halvåret 1968, dvs. under den period då det redan i januari kunde bedömas vara störst behov av snabbt verkande men temporära konjunkturpolitiska åtgärder. Utöver denna åtgärd föreslog vi i särskilda motioner på tilläggsstat 200 miljoner kronor till statliga beställningar och vägarbeten med direkt sysselsättningsskapande effekt. Vi ifrågasatte också, om inte »en generösare dispensgivning måste medgivas för s. k. oprioriterat byggande». Dessutom föreslog vi en snar anpassning av penningpolitiken till den aktuella konjunktursituationen, främst genom sänkning av räntan. Vi underströk särskilt behovet av en mera flexibel finanspolitik, där en temporär sänkning av energiskatten och en likaledes temporär sänkning av omsättningsskatten på konsumtionsvaror borde planeras som beredskapsåtgärder.

De under vårriksdagen föreslagna åtgärderna bör ses mot bakgrunden av de i överkant optimistiska bedömningar beträffande konjunkturutvecklingen, som regeringen gav uttryck för i statsverkspropositionen. I motionerna I: 628 och II: 802 från vår sida gavs följande allmänna bedömning av konjunkturen: »Med stor sannolikhet kommer det första halvåret 1968 att karakteriseras av fortsatt otillfredsställande balans på arbetsmarknaden trots säsongmässig förbättring mot slutet av perioden. För tiden efter halvårsskiftet ökar helt naturligt osäkerheten i bedömningarna, men också där förefaller regeringens bedömning i överkant optimistisk. För 1969 kan i dag inte dras några säkra slutsatser.» Denna bedömning har hittills visat sig hållbar.

Antalet *registrerade* arbetslösa har legat betydligt över vad tidigare år uppvisat vid motsvarande tidpunkt. Ca 65 000 arbetslösa under januari har efter hand minskat — men endast till drygt 43 000 under april. En fortsatt nedgång i antalet registrerade arbetslösa bör rimligtvis kunna förväntas under sommarhalvåret, men åtskilliga ungdomar står samtidigt i begrepp att stiga in på arbetsmarknaden.

Det gäller främst skolungdomar som avslutar sina studier i vår och uttryckande värnpliktiga som omedelbart önskar stadigvarande arbete men också de ungdomar som tillfälligtvis vill ha praktik eller korttidsarbete under sommaren. Inom vissa branscher, t. ex. skogsnäringen, kan betydande friställningar inte uteslutas under 1968. Ett större antal personer än tidigare år kan också förväntas bli klara med arbetsmarknadsutbildningen och därefter önska stadigvarande sysselsättning.

På flera punkter har regeringen i efterhand tillgodosett våra krav. Därmed har man också delvis accepterat den av oss framförda konjunkturbedömningen. Det gäller t. ex. de statliga beställningarna i viss utsträckning, ändring av bestämmelserna för oprioriterat byggande och den vidtagna — dock alltför begränsade — diskontosänkningen.

Regeringen har ställt sig avvisande till åtgärder av mera generell natur i rädsla för att därefter inte behärska uppbromsningen vid en konjunkturuppgång. Obenägheten att bedriva en mera flexibel finanspolitik har varit markant under flera år — även under den senaste konjunkturtoppen — främst 1964 och 1965. Därtill kommer att regeringen med ovan nämnda motivering uppenbarligen är beredd att tillåta ett lägre resursutnyttjande i ekonomin än tidigare, t. ex. på arbetsmarknaden. Vi kan inte acceptera denna inställning. Målsättningen måste vara att genom intensifierade ansträngningar söka förena full sysselsättning och stabilt penningvärde, bl. a. genom att förfina de medel som står till förfogande, och att via förbättrat underlag för konjunkturbedömningar skapa förutsättningar för en mindre stelbent penning- och finanspolitik.

I Landsorganisationens skrift »Ekonomiska utsikter», som publicerats under våren, ger man uttryck för kritiska uppfattningar gentemot regeringens ekonomiska politik. Man anser bl. a. att finanspolitiken getts alltför ringa variationsvidd med tanke på att den tidigare visat sig vara ett effektivt medel för att skapa balans i samhällsekonomin. Forsättningsvis heter det:

I högkonjunkturen i slutet av 1964 och särskilt under första halvåret 1965 var åtstramningen alldeles för svag. Detta gav såsom vi redan då förutsåg upphov till ett övertryck, som ledde till betalningsbalansunderskott som sedan dess har varit ledmotivet i den fortsatta ekonomiska politiken. *På samma sätt har finanspolitiken under det senaste årets konjunkturdämpning varit alldeles för litet expansiv* (kurs. här). Med en valutareserv av 6 miljarder kronor och betydande dragningsrätter i den internationella valutafonden skulle Sverige mycket väl kunna tåla en viss ytterligare påspädning av efterfrågan i sysselsättningsfrämjande syfte.

Vi framhöll redan i vår översikt i höstas att en viss allmän stimulans för konsumtionen i det då rådande läget skulle vara försvarlig, eftersom den spontana investeringstilviljan ändå var svag på grund av relativt lågt utnyttjande av den redan tillgängliga produktionskapaciteten. *Utvecklingen sedan dess har snarast stärkt detta argument* (kurs. här).

De tecken på en begynnande konjunkturuppgång, som redovisas i den reviderade nationalbudgeten, resulterar i en uppräknig av den förväntade bruttonationalprodukten till 4 % för 1968. Det finns här anledning erinra om att nationalbudgeten — i varje fall under de två senaste åren — varit alltför optimistisk i sina

bedömningar. Det finns risk för en överskattning också denna gång. Även om en omsvängning i form av ett ökat antal obesatta platser kunde förmärkas redan under hösten 1967, kvarstår frågan om konjunkturuppgångens styrka är sådan att den förmår slå igenom i ett högre kapacitetsutnyttjande och minskad arbetslöshet. Den dolda arbetslösheten har onekligen varit betydande och suger snabbt upp en del av den ökande aktiviteten.

Den internationella konjunkturbilden är trots allt fortfarande ganska osäker. Den amerikanska högkonjunktoren präglas alltmer av kostnadsinflationen, medan lagerökning och orderingång inom industrin är ganska måttlig. Den tyska industriproduktionen ökar relativt sakta totalt sett även om utvecklingen inte är enhetlig. Industrin har tillförts order på 8 miljarder D-mark genom statliga beställningar, men dessa bör enligt OECD ökas ytterligare för att hålla konjunkturuppgången vid makt. Frankrike har hittills fört en försiktig ekonomisk politik, och Storbritanniens konjunkturutveckling är mycket osäker.

Konjunkturutvecklingen torde alltså kunna betecknas som ganska osäker inför nästa vinterhalvår. Denna uppfattning har vi understrukit bl. a. i motioner i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 77 angående s. k. allmän arbetsgivaravgift på 1 % avsedd att träda i kraft från årsskiftet. I och med att arbetsgivaravgiften ökar riskerna för arbetskraftsreduceringar borde förslag i frågan om ikraftträdandet föreläggas riksdagen först när konjunkturutvecklingen och därmed också sysselsättningssituationen bättre kan överblickas.

Det finns en tendens att i debatten göra alltför stor skillnad mellan ekonomisk-politiska åtgärder av generell natur och selektiva sådana. De utgör naturligtvis komplement till varandra. I en allmän konjunkturavmattning kombinerad med struktursvårigheter inom vissa branscher eller inom vissa geografiska områden är det självklart att medel av båda typerna bör komma till användning. Enligt vår uppfattning är de nuvarande och tidigare svårigheterna på arbetsmarknaden en följd av den allmänna konjunkturdämpningen i kombination med strukturomvandlingen och den snabba urbaniseringen.

De påtagliga struktur- och konkurrenssvårigheter, som drabbat bl. a. textil-, konfektions- och skoindustrin måste angripas med selektiva metoder. Det är angeläget, att regeringen snarast vidtar åtgärder för att lindra de sociala följderna av textilkrisen. En typ av selektiva åtgärder, som nått allt större framgångar och tillgodosett ett verkligt behov, är lokaliseringpolitiken. Denna måste ytterligare förstärkas och vid behov komma till användning även utanför det s. k. norra stödområdet.

Konjunkturörelserna måste helt naturligt vid en aktiv finanspolitik motsvaras av förändringar i skatteuttaget, som är anpassade i tiden och till sin omfattning. Det finns särskilt anledning att understryka skillnaden mellan dessa *temporära* och konjunkturanpassade förändringar i skatteuttaget och *permanenta* sådana. De temporära förändringarna behöver och bör oftast inte heller motsvaras av förändringar på budgetens utgiftssida utan i stället påverka den statliga upplåningens omfattning. Därigenom uppnås den expansion eller åtstramning som man eftersträvar. Enligt

vår uppfattning bör finanspolitiken komma till användning i ökad utsträckning. Beskattningen bör ha en väsentlig roll i konjunkturpolitiken och inte begränsas till en rent statsfinansiell funktion.

Som vi nämnde redan i våra motioner under januari skulle en viss säsongmässig uppgång komma att inträffa efter vinterperioden. Denna säsongmässiga uppgång försvagar naturligtvis kravet på generella åtgärder under sommarhalvåret. En bättre balans på arbetsmarknaden uppnås ändå regelmässigt under denna tid. Det innebär emellertid inte, att finanspolitiska åtgärder helt saknar aktualitet under slutet av 1968. Om den svaga konjunkturutvecklingen fortsätter efter säsonguppgången måste stimulans av konsumtion och investeringar åter övervägas. En upprepning av den förflutna vinterns arbetslöshet även under nästa vintersäsong vore ytterst olycklig och måste undvikas. Arbetsmarknadsstyrelsen har så sent som under april understrukt vikten av en hög beredskap för att möta sådana svårigheter. Denna höga beredskap bör också gälla för den ekonomiska politiken och en kanske nödvändig sänkning av omsättningsskatten på konsumtionsvaror under en kortare period och en likaledes temporär avveckling av energiskatten.

Stabiliseringspolitiken

Inflationstakten har under många år varit ovanligt snabb i vårt land vid en jämförelse med andra industriländer. Den påtagliga dämpningen som för tillfället råder i prisstegringens takt är en direkt följd av den svaga konjunkturutvecklingen i högre grad än regeringens åtgärder. I propositionen noterar departementschefen med tillfredsställelse att hushållens disponibla realinkomster ökar snabbare än de närmast föregående åren eller med ca 3 % under 1968.

Det bör noteras att stabiliseringstendenserna i vårt land under det gångna året i icke ringa grad berott på den prisdämpning som präglat världsmarknaden. I särskilt hög grad har detta varit fallet på t. ex. jordbruksprisområdet. Sedan september 1967 har världsmarknadspriserna för jordbruksprodukter sjunkit med över elva procent. Det är också ovisst huruvida försämringen i prisnivån på detta område nått ett bottenläge. Denna prisutveckling på världsmarknaden har återverkat på den svenska producentprisnivån på jordbruksprodukter. Finansministerns uttalande om ökning i hushållens disponibla realinkomster kan därför ifrågasättas för jordbrukets vidkommande.

Många av dagens svårigheter beror på bristande konkurrenskraft gentemot utlandet. Åtskilliga av de företag som läggs ned i den pågående strukturomvandlingen har inte lyckats kompensera kostnadsutvecklingen men kunde säkerligen arbetat vidare om inflationen varit långsammare. Företagens självfinansiering har minskat avsevärt under senare år, och en konsolidering har inte kunnat åstadkommas. I tidigare partimotioner har vi vid flera tillfällen varnat för inflationens många skadeverkningar — senast vid årets riksdag i motionerna I: 656 och II: 836.

Som påpekats i det föregående har den ekonomiska politiken inte anpassats på ett tillfredsställande sätt till konjunkturutvecklingen. Dagens svaga konjunktur

kan delvis förklaras av felbedömningar som gjordes under högkonjunkturen 1964—1965. Professor Assar Lindbeck gör i sin nyligen utkomna bok *Svensk ekonomisk politik* följande kritiska anmärkning:

Vidare måste konjunkturpolitiken 1964—1965 ses som ett uppenbart misslyckande. Under en kraftig konjunkturuppgång bedrevs en expansiv finanspolitik. Dessutom genomfördes med lokaliseringpolitiska motiveringar inte obetydliga frisläppningar av investeringsfonder mitt under en högkonjunktur. När slutligen kontraktiva ekonomisk-politiska åtgärder sattes in hade arbetsmarknaden redan blivit så ansträngd att en kraftig löneglidning redan kommit till stånd. Det treårsavtal, med relativt stora lönehöjningar, som träffades just vid slutet av denna inflatoriska högkonjunktur, i början av 1966, garanterar så att ett å två års efterfrågeinflation kommer att efterföljas av tendenser till kostnadsinflation. Försöken att sedan avtalet redan träffats begränsa inflationen och betalningsbalansproblemen kom sedan att accentuera sysselsättningsproblemen vid den följande konjunktturnedgången 1966—1967.

Vid otillfredsställande anpassning av den ekonomiska politiken till konjunkturutvecklingen riskerar man, att produktionskapaciteten blir dåligt utnyttjad. Enligt bilaga 2 till proposition nr 125 beräknas den årliga tillväxten i ekonomin under åren 1965—1968 ha legat i genomsnitt 0,5 % under den möjliga. Det är angeläget, att statsmakterna förmår *skapa förtroende för den ekonomiska politiken* inför den avtalsrörelse mellan arbetsmarknadens parter som inleds under 1968. Den tidigare jakten mellan priser och löner är mycket olycklig. Dess konsekvenser har drabbat många anställda i form av arbetslöshet under kortare eller längre tid.

I en för centerpartiet och folkpartiet gemensam partimotion under januari i år presenterades ett samlat stabiliseringsprogram med bl. a. följande punkter.

1. Den ekonomiska planeringen bör förbättras.

Som bilaga 2 till propositionen nr 125 framläggs Avstämning av 1965 års långtidsutredning. Vi noterar med tillfredsställelse att långtidsutredningens arbete nu synes få en sådan inriktning att det i nästa långtidsutredning förhoppningsvis kan bli möjligt att presentera flera genomarbetade utvecklingsalternativ.

Vi har under flera år framhållit, att planeringen borde göras rullande och inte omfatta fixa perioder. Antingen kan man årligen ta upp planen till prövning och göra erforderliga justeringar, eller också börja med en ny femårsplan när den förra löpt t. ex. tre år och på så sätt få planerna att gripa in i varandra. Genom den avstämning, som nu sker när två år av planperioden förflutit, kommer långtidsutredningen för den tid som återstår fram till och med 1970 att få ökat informationsvärde.

En förbättrad ekonomisk planering bör också innefatta en *nationalbudget i arbetskraftstermer*. Den bör redovisa en bedömning av framtida tillgång och efterfrågan på olika slag av arbetskraft i syfte att underlätta en effektiv användning av de samhällsekonomiska resurserna samt tjäna som vägledning för åtgärder i syfte att utan tvång anpassa utbildningen av arbetskraft till efterfrågan.

2. En översyn av statsutgifterna bör göras med jämna mellanrum i syfte att främja kostnadsbesparingar och effektivitet. En sådan översyn bör nu igångsättas genom en parlamentarisk beredning.

3. Den statliga finanspolitiken bör bättre än som skett under senare år och mera än regeringen föreslagit i den i år framlagda budgeten anpassas efter konjunkturnerna. Därigenom samt medelst åtgärder som främjar produktionsökning och export bör de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna kompletteras så att tryggheten för sysselsättning och inkomst ökas.

4. Regeringen bör på det internationella planet inom olika organisationer främja en ekonomisk expansion i den industriella världen. Sverige bör eftersträva en mera utbyggd västeuropeisk konjunkturpolitik för att främja en sådan utveckling med bevarad stabilitet och hög sysselsättning. I detta syfte bör man bl. a. verka för att rådande konjunkturavmattning motarbetas genom en sänkning av räntenivån.

Det bör eftersträvas att hålla räntan på en rimlig nivå. Under den senaste femårsperioden har det genomsnittliga diskontot varit hela 5 %. Räntan har betydelse inte minst för de allt högre boendekostnaderna samt näringslivets konkurrenskraft. Erfarenheterna har visat att en hög räntenivå inte i och för sig garanterar en lugn prisutveckling. Det framgår klart vid en jämförelse mellan de senaste åren och lågränteperioden under 1950-talet.

5. En allmän skattereform som gör skattesystemet rationellare bör genomföras till gagn för *alla* folkgrupper eftersom produktionens utveckling därigenom främjas.

I första hand bör skattelättnader eftersträvas för låginkomstgrupperna. Det är mycket angeläget att dessa grupper kompenseras för det under senare år allt tyngre kommunala skattetrycket och att den statliga och den kommunala beskattningen ses i ett sammanhang. Dessutom måste den arbetande låginkomstutredningen snarast ge underlag för åtgärder i syfte att påverka inkomstbildningen *före* skatt. Sverige har haft en utveckling mot ökande löneklyftor under senare år. Den utvecklingen måste vändas.

Inflationens automatiska skatteskärpande effekt inom den progressiva beskattningen måste elimineras.

Andra skattepolitiska reformer som föreslagits från vårt håll skulle öka företagssparandet och därigenom skapa förutsättningar för en högre investeringsaktivitet. Det gäller t. ex. förslagen om snabbare initialavskrivning på byggnader som används i rörelse eller jordbruk samt om rätt till skattefri avsättning av medel som avsätts till forskningsfonder inom företagen. Sparstimulerande åtgärder i den direkta beskattningen i enlighet med förslag som framförts från vårt håll skulle också, med hänsyn till det enskilda sparandets betydelse för kapitalbildningen, ge möjligheter till ökade investeringar.

6. Det enskilda sparandet bör uppmuntras genom lämpliga skattepolitiska åtgärder och utgivning av värdefasta obligationer.

7. Krafttag krävs för att begränsa inflationen så att denna hålles nere på en väsentligt lägre nivå än under de senaste två årtiondena. Samråd bör på statligt initiativ äga rum mellan företrädare för regering och riksdag, arbetsmarknadens organisationer, olika delar av näringslivet, konsumentrepresentanter samt fristående ekonomisk expertis. Därigenom ernås gynnsammare förutsättningar för en

samordning som skapar trygghet för att en allmän kostnadsuppressning undviks och samtidigt största möjliga reella inkomstförbättring tryggas. Genom sådana stabiliseringspolitiska rundabordskonferenser kan medborgarnas förtroende för statsmakternas vilja och förmåga att med kraft arbeta för penningvärdets försvar stärkas och även därigenom förutsättningarna förbättras för kamp mot inflationen.

8. Ett ekonomisk-socialt råd med företrädare för statsmakterna, olika organisationer samt oberoende expertis bör inrättas i syfte att åstadkomma en bättre belysning av samhällsproblemens verkliga läge och att förbereda de ovan berörda stabiliseringskonferenserna.

9. Konkurrensens värde för rationalisering, effektivitet, sänkta kostnader och varornas anpassning efter konsumenternas behov bör konsekvent tillvaratas. Pris- och kartellnämnden bör ges tillräckliga resurser för sin viktiga prisövervakande verksamhet, som bör utövas så att konkurrensen stimuleras. Marknadshushållningen bör även i övrigt främjas bl. a. genom en steg för steg genomförd avveckling av hyresregleringen allteftersom sådana förutsättningar kan skapas att en socialt trygghet utveckling uppnås. Kreditmarknaden bör organiseras med konkurrens på lika villkor som allmän riktpunkt för att främja en god ekonomisk utveckling.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 125 måtte besluta

att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om att finanspolitiska åtgärder — i första hand ett uppskov med ikraftträdandet av den löneskatt som den nya arbetsgivaravgiften utgör — planeras och förslag i enlighet med vad i motionen anförts föreläggs riksdagen under hösten 1968, om betydande arbetslöshet och svagt kapacitetsutnyttjande inom näringslivet då bedömes komma att råda även under vinterhalvåret 1968/69, samt

att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära åtgärder i syfte att åstadkomma en stabil ekonomi, inriktad på att främja full sysselsättning, en förbättring av låginkomstgruppernas ställning, ekonomisk tillväxt och att hejda prisstegringarna med utgångspunkt i vad som anförts i motionen.

Stockholm den 14 maj 1968

Gunnar Hedlund (cp)

Lars Eliasson (cp)
i Sundborn

Nils G. Hansson (cp)
i Skegrie

S. G. W. Wahlund (cp)

Sven Vigelsbo (cp)

Gustaf Svensson (cp)
i Vä

John Eriksson (cp)
i Bäckmora

Gunnar Larsson (cp)
i Luttra